

Sygn. akt VIII C 75/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Wieluniu VIII Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w Pajęcznie

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Beata Witkowska

Protokolant: sekretarka Anna Włodarczyk

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2015 roku w Pajęcznie na rozprawie

sprawy z powództwa A. (...) z siedzibą w W.

przeciwko D. Ś.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego D. Ś. na rzecz powoda A. (...) z siedzibą w W. kwotę 596,21 zł (słownie: pięćset dziewięćdziesiąt sześć złotych dwadzieścia jeden groszy) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 13 marca 2015 roku do dnia zapłaty;
2. w pozostałym zakresie powództwo oddala;
3. zasądza od pozwanego D. Ś. na rzecz powoda A. (...) z siedzibą w W. kwotę 93,43 zł (słownie: dziewięćdziesiąt trzy złote czterdzieści trzy grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. wyrokowi w pkt 1 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 596,40 zł (słownie: pięćset dziewięćdziesiąt sześć złotych czterdzieści groszy).

SSR/-/Beata Witkowska

Sygn. akt VIII C 75/15

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Wieluniu

z dnia 8 grudnia 2015 roku

Powód A. (...)z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego D. Ś. kwoty 4.287,17 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

Na uzasadnienie żądania powód wskazał, że pozwany zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Za świadczone usługi telekomunikacyjne pozwany zobowiązany był do zapłaty należności, wynikających z faktury z dnia 9 kwietnia 2014 roku w kwocie 540,00 zł oraz z dnia 8 października 2013 roku w kwocie 3.155,54 zł. Powód wskazał, że wierzytelności w stosunku do pozwanego nabył od pierwotnego wierzyciela na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 26 września 2014 roku.

Powód podał, że na kwotę dochodzoną pozwem składają się następujące należności:

- kwota 3.155,54 zł oraz kwota 540,00 zł tytułem należności za świadczone usługi telekomunikacyjne;

- kwota 591,63 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych, wyliczonych od kwoty należności głównej za okres od dnia następnego po dniu wymagalności do dnia poprzedzającego wytoczenie powództwa.

Pozwany D. Ś. w ostatecznie sprecyzowanym stanowisku uznał powództwo w zakresie kwoty 540,00 zł wraz z odsetkami do wysokości 56,40 zł. W pozostałym zakresie wniósł o oddalenie powództwa, podnosząc, że wymierzona pozwanemu kara umowna przekracza jego możliwości finansowe, a nadto jest zbyt wysoka.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 lutego 2013 roku pozwany D. Ś. zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych dla osób indywidualnych w ramach oferty promocyjnej „(...) (...) (174)”. Umowa została zawarta na czas oznaczony 24 miesiące. Umowa zawarta na czas określony przekształca się po upływie czasu na taką, jaka została zawarta w umowę zawartą na czas nieokreślony chyba, że abonent na 30 dni przed upływem okresu, na jaki umowa została zawarta, zawiadomi operatora na piśmie, że nie zamierza korzystać z usług operatora. W przypadku, gdy zawarcie umowy wiązało się z przyznaniem abonentowi przez operatora ulgi, zastrzeżono, że operator jest uprawniony żądać kary umownej z tytułu rozwiązania umowy przez abonenta lub przez operatora z przyczyn leżących po stronie abonenta przed upływem okresu, na jaki umowa została zawarta, w wysokości nieprzekraczającej równowartości ulgi, przyznanej abonentowi i pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania.

Przewidziano, że w dniu upływu okresu wypowiedzenia umowy, umowa ulega rozwiązaniu, a operator zaprzestaje świadczenia usług abonentowi i wyłącza kartę SIM/ (...). Okres rozliczeniowy ustalono na dni od 10 danego miesiąca do 9 dnia miesiąca następnego. W umowie wskazano, że abonentowi przyznano ulgę w wysokości 4.682,00 zł. Opłatę aktywacyjną brutto określono na 49,00 zł. W ramach umowy sprzedaży urządzenia iPhone (...) ustalono opłatę początkową I ratę na 299,00 zł, przy czym kolejne 18 rat po 54,00 zł. Pełna cena urządzenia wynosiła 1.271,00 zł. Abonament w okresie rozliczeniowym począwszy od 1 do 18 miesiąca wynosił 130,00 zł, a od 19 miesiąca – 184,00 zł. Abonament w zakresie „Muzyka na czekanie” w pierwszym miesiącu wynosił 0,00 zł, od 2 miesiąca wynosił 2,00 zł. Integralną częścią umowy były Regulamin świadczenia Usług (...), Cennik Usług (...).

/dowód: umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych. 48-50/

Stosownie do paragrafu 13 regulaminu abonent zobowiązał się do uiszczania należności wynikających z rachunków telekomunikacyjnych na wskazany przez operatora rachunek bankowy w terminie do 14 dni od daty jego wystawienia, przy czym operator mógł określić dłuższy termin płatności. Za dzień dokonania płatności wskazano dzień uznania należności na rachunku bankowym operatora. W razie opóźnienia którejkolwiek płatności operatorowi przysługuje prawo do naliczenia abonentowi odsetek od zaległej płatności w wysokości ustawowej za każdy dzień opóźnienia, poczynając od dnia następującego po dniu, w którym upłynął termin płatności. Jeśli abonent opóźnia się z zapłatą rachunku telekomunikacyjnego przez okres dłuższy niż 14 dni, operator ma prawo ograniczyć lub zawiesić świadczenie usług oraz wypowiedzieć umowę bez zachowania okresu wypowiedzenia.

Stosownie do paragrafu 16 ust. 13 regulaminu w przypadku umowy zawartej na czas określony, której zawarcie wiązało się z przyznaniem abonentowi przez operatora ulgi, operator jest uprawniony żądać kary umownej z tytułu rozwiązania umowy przez abonenta lub przez operatora z przyczyn leżących po stronie abonenta przed upływem okresu, na który umowa została zawarta, w wysokości nieprzekraczającej równowartości ulgi przyznanej abonentowi i pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania.

/dowód: regulamin świadczenia usług k. 53-56/

W dniu 8 października 2013 roku wystawił notę debetową nr (...), obciążając pozwanego opłatą specjalną za przedterminowe rozwiązanie umowy w kwocie 3.155,54 zł z terminem płatności do dnia 22 października 2013 roku.

Operator wskazał, że anuluje naliczenie opłaty specjalnej w wypadku kontynuowania umowy po uprzednim zawarciu dodatkowego porozumienia do umowy.

/dowód: nota debetowa nr (...) k. 57/

W dniu 9 kwietnia 2014 roku w związku z zaległościami płatniczymi z tytułu umowy sprzedaży na raty (...) sp. z o.o. na podstawie art. 586 k.c. postawiła w stan natychmiastowej wymagalności wszystkie pozostałe do zapłaty raty, zobowiązując pozwanego do zapłaty kwoty 540,00 zł w terminie do dnia 23 kwietnia 2014 roku. Operator w tym dniu wystawił notę debetową nr (...).

/dowód: nota debetowa nr (...) k. 58/

W dniu 26 września 2014 roku została zawarta pomiędzy (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością a powodem A. (...) z siedzibą w W. umowa o przelew wierzytelności, obejmująca wierzytelności w stosunku do D. Ś., wynikające z dokumentów księgowych o następujących numerach: (...) i (...).

/dowód: wyciąg z umowy przelewu k. 34-47/

Pismem z dnia 13 października 2014 roku (...) spółka z o.o. zawiadomiła pozwanego o przelewie wierzytelności na rzecz powoda.

/dowód: pismo z dnia 13 października 2014 roku k. 25/

Pismem z dnia 15 października 2014 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 4.131,55 zł, na którą składała się kwota należności głównej w wysokości 4.077,58 zł oraz 53,97 zł tytułem odsetek skapitalizowanych na dzień 15 października 2014 roku.

/dowód: pismo z dnia 15 października 2014 roku k. 23/

Pozwany nie uiszczył należności, dochodzonych przez powoda.

/bezsporne/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie okoliczności pomiędzy stronami bezspornych, jak również dowodów z dokumentów i kserokopii dokumentów dołączonych do akt, albowiem ich prawdziwość i rzetelność nie budziła wątpliwości. Nie były one również kwestionowane przez żadną ze stron, w związku z czym brak jest podstaw do podważania ich wiarygodności.

Sąd zważył, co następuje:

Powód wywodzi swe roszczenie w stosunku do pozwanego powołując się na fakt nabycia w drodze przelewu wierzytelności przysługującej zbywcy w stosunku do dłużnika.

Pozwany, co nie było kwestionowane w toku postępowania, nie dokonał zapłaty należności, co jego pełnomocnik uzasadniał trudną sytuacją osobistą, majątkową i zdrowotną pozwanego.

W wyniku umowy sprzedaży wierzytelności, uprawnienia pierwotnego wierzyciela przeszły na rzecz powoda, co zostało przez powoda dowiedzione. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Pozwany fakt, ani skuteczności zawartej pomiędzy powodem a (...) sp. z o.o. umowy przelewu nie kwestionował.

Z art. 509 § 1 k.c. należy jednak wyprowadzić wniosek, że cesjonariusz nabywa przelaną z góry wierzytelność o tyle tylko, o ile powstałaby ona na rzecz cedenta, co powoduje, że powód obowiązany był wykazać nie tylko fakt przelania

na jego rzecz przez wierzytelności wobec pozwanego, ale również fakt istnienia tej wierzytelności w chwili zawarcia umowy przelewu.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części.

Pomiędzy pozwanym a pierwotnym wierzycielem została zawarta umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych, której elementy zostały sprecyzowane w art. 56 ustawy z dnia 16 lipca 2004 roku Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2014 roku, poz. 243). Dla oceny praw i obowiązków stron w ramach stosunku umownego podstawowe znaczenia ma łącząca strony umowa, a nadto regulamin, cennik i warunki oferty promocyjnej. Te bowiem dokumenty stały się integralną częścią zawartej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, przy czym z wymienionych dokumentów powód przedstawił wyłącznie regulamin.

Jak wynika z ustaleń, oprócz umowy o świadczenie usługi telekomunikacyjnej, pomiędzy pozwanym a spółką (...) sp. z o.o. została zawarta umowa sprzedaży na raty urządzenia iPhone. Wobec braku terminowej płatności rat, (...) sp. z o.o. powołując się art. 586 k.c. postawiła pozostałą do zapłaty cenę sprzętu w stan natychmiastowej wymagalności. Należy zaznaczyć, że zgodnie z art. 586 § 1 k.c. zastrzeżenie natychmiastowej wymagalności nieuiszczonej ceny na wypadek uchybienia terminom poszczególnych rat jest skuteczne tylko wtedy, gdy było uczynione na piśmie przy zawarciu umowy, a kupujący jest w zwłoce z zapłatą co najmniej dwóch rat, łączna zaś suma zaległych rat przewyższa jedną piątą część umówionej ceny. W myśl zaś § 2 powołanego przepisu, sprzedawca może odstąpić od umowy z powodu niezapłacenia ceny tylko wtedy, gdy kupujący jest w zwłoce z zapłatą co najmniej dwóch rat, a łączna suma zaległych rat przewyższa jedną piątą część umówionej ceny. W wypadku takim sprzedawca powinien wyznaczyć kupującemu odpowiedni termin dodatkowy do zapłacenia zaległości z zagrożeniem, iż w razie bezskutecznego upływu wyznaczonego terminu będzie uprawniony do odstąpienia od umowy.

Z zaoferowanego przez powoda materiału dowodowego nie wynika, czy przesłanki wskazane w powołanym przepisie zostały spełnione. Jednakże pozwany uznał powództwo w tym zakresie, a w myśl zaś art. 213 § 2 k.p.c. Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że jest ono sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Uznanie powództwa jest aktem dyspozycyjności pozwanego, który nie tylko uznaje samo żądanie powoda, ale i to, że uzasadniają je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne i godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego to żądanie (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z 28 października 1976 r., II CRN 232/76, OSNCP 1977 r., nr 5-6, poz. 101, oraz z 14 września 1983 r., III CRN 188/83, OSNCP 1984 r., nr 4, poz. 60).

Uprawnienie do żądania zapłaty z tytułu reszty ceny sprzedaży przeszło na powoda na podstawie umowy przelewu wierzytelności, zgodnie z którą przejął od zbywcy wierzytelność wraz z wszelkimi prawami ubocznymi przysługującymi od dłużnika, a w tym prawem do żądania odsetek. Zgodnie z art. 509 k.c. do zmiany wierzyciela dochodzi w drodze umowy, przez którą wierzyciel przenosi swoją wierzytelność na inną osobę (przelew). Wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść przysługującą mu wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Pozwany faktowi ani skuteczności zawartej pomiędzy powodem a pierwotnym wierzycielem umowy przelewu nie kwestionował.

Mając na uwadze powyższe Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę dochodzoną pozwem z tytułu ceny ustalonej w umowie sprzedaży sprzętu w kwocie 540,00 zł. Wobec braku spełnienia świadczenia w terminie, oznaczonym na dzień 23 kwietnia 2014 roku (k. 58), zgodnie z żądaniem powoda (k. 4) zasądzono odsetki ustawowe od należności za okres opóźnienia, począwszy od dnia następującego po terminie płatności do dnia poprzedzającego wytoczenie powództwa w kwocie 56,21 zł. Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może bowiem żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Korekty w tym zakresie wymagało przedstawione przez powoda wyliczenie odsetek (k. 24) na kwotę 56,40 zł, gdyż uwzględniono w nim okres począwszy od dnia 23 kwietnia 2014 roku – nie zaś okres, za który powód domagał się zasądzenia odsetek, to jest od 24 kwietnia 2014 roku. Odsetek za opóźnienie można bowiem domagać się od dnia następnego po upływie terminu płatności, co zresztą znalazło odzwierciedlenie wprost w paragrafie 13 ust. 3 regulaminu. W ten też sposób sformułowano powództwo w tym zakresie, zakreślając tym samym granice związania Sądu powództwem w świetle art. 321 § 1 k.p.c.

Od zaległych odsetek za opóźnienie, stosownie do art. 482 § 1 k.c. powód był uprawniony do żądania zasądzenia odsetek za okres od chwili wytoczenia powództwa o nie.

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w punkcie 1 sentencji.

W pozostałym zakresie powództwo nie zasługuje na uwzględnienie, w zakresie, w jakim dotyczy żądania zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kary umownej, określonej w nocie debetowej jako „opłata specjalna”. Niezależnie bowiem od nazewnictwa należy zauważyć, że pozwany został obciążony karą umowną, przewidzianą w paragrafie 16 ust. 13 regulaminu. Zmiana nazewnictwa nie powoduje przy tym zmiany charakteru należności, którą operator obciążył abonenta.

Istotnym dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy jest zapis art. 57 ust. 6 Prawa telekomunikacyjnego, zgodnie z którym w przypadku zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w tym o zapewnienie przyłączenia do publicznej sieci telekomunikacyjnej, związanego z ulgą przyznaną abonentowi, wysokość roszczenia z tytułu jednostronnego rozwiązania umowy przez abonenta lub przez dostawcę usług z winy abonenta przed upływem terminu, na jaki umowa została zawarta, nie może przekroczyć wartości ulgi przyznanej abonentowi pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania.

Powód skonstruował roszczenie względem pozwanego jako roszczenie o zapłatę kary umownej, która – w myśl uzgodnień stron, miała obciążać pozwanego na żądanie operatora na wypadek rozwiązania umowy przez abonenta lub przez operatora z przyczyn leżących po stronie abonenta przed upływem okresu, na który umowa została zawarta, w wysokości nieprzekraczającej równowartości ulgi przyznanej abonentowi i pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania.

Zaznaczenia przy tym wymaga, że kara umowna może być zastrzeżona jedynie na wypadek niewykonania lub nienależytego wykonania świadczenia pieniężnego, co wynika z treści art. 483 §1 k.c.

W niniejszej sprawie podstawowym obowiązkiem pozwanego był obowiązek zapłaty za usługi telekomunikacyjne. Nie ulega wątpliwości, że obowiązek ten ma charakter pieniężny, wobec czego, zastrzeżenie kary umownej za jego naruszenie pozostawałoby w sprzeczności z art. 483 § 1 k.c.

Jakkolwiek w umowie przewidziano, że kara umowna została zastrzeżona na wypadek rozwiązania umowy przez pozwanego lub z winy pozwanego, to podkreślenia wymaga, że ocena skuteczności zastrzeżenia kary umownej na wypadek wypowiedzenia lub rozwiązania umowy nie może być oderwana od analizy, na czym polegało niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania. Co do zasady tego rodzaju postanowienie należy bowiem rozumieć w ten sposób, że wypadki niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, które uprawniają stronę do odstąpienia od umowy, stanowią jednocześnie podstawę do domagania się kary umownej. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2007 roku, III CSK 288/06, OSP 2009/4/39). W przypadku odstąpienia od umowy spowodowanego niewykonaniem przez jedną ze stron zobowiązania pieniężnego zastrzeżenie kary pieniężnej jest sprzeczne z art. 483 § 1 k.c.

W sytuacji zastrzeżenia kary umownej na wypadek wypowiedzenia umowy na skutek braku terminowej płatności, żądanie zapłaty kary umownej należy uznać za sprzeczne z dyspozycją bezwzględnie obowiązującego art. 483 § 1 k.c. i jako takie nieważne w świetle art. 58 § 1 k.c. (por. m.in. wyrok Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 13 września

2013 r. sygn. akt II Ca 453/13, wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 19 stycznia 2015 roku sygn. akt III Ca 1878/14, wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 12 maja 2015 roku sygn. akt III Ca 519/15 źródło: www.orzeczenia.ms.gov.pl).

Nadto należy zaznaczyć, że art. 57 ust. 6 powołanej ustawy – Prawo telekomunikacyjne wprowadza granice dla żądania wywodzonego w związku z rozwiązaniem umowy z winy abonenta w sytuacji objętej hipotezą cytowanej normy. Dla przyjęcia zasadności tak ukształtowanego roszczenia koniecznym jest przede wszystkim określenie jego podstawy prawnej. W treści umowy strony określiły analizowane roszczenie przez odwołanie się do pojęcia kary umownej, jednakże z uwagi na bezwzględnie obowiązujące regulacje kształtujące dopuszczalność kary umownej, tak ujmowane żądanie powoda nie mogło się ostać.

Jakkolwiek – jak wskazano - z powołanego przepisu art. 57 ust. 6 ustawy Prawo telekomunikacyjne wynika możliwość dochodzenia roszczeń przez operatora, w przypadkach w nich przewidzianych, opisane w tym przepisie roszczenie nie może być utożsamiane z dochodzeniem w każdym przypadku kary umownej. Roszczenie z art. 57 ust. 6 przedmiotowej ustawy nie jest bowiem karą umowną w rozumieniu art. 483 k.c., a zatem strona powodowa, dochodząc dokonania rozliczeń w oparciu o powyższy przepis nie jest zwolniona z obowiązku wykazania wysokości dochodzonego świadczenia.

W przypadku takim jak w niniejszej sprawie operator dochodzić mógł odszkodowania na zasadach ogólnych, przy czym w przeciwieństwie do roszczenia z tytułu kary umownej winien wykazać wysokość szkody.

W realiach niniejszej sprawy strona powodowa nie podjęła próby wykazania wysokości szkody na zasadach ogólnych poprzez wskazanie sposobu obliczenia ulgi, przyznanej pozwanemu, pomimo udzielenia w tym przedmiocie stosownego terminu (k. 97), a nadto wezwana (k. 76) nie przedstawiła nawet sposobu wyliczenia kwoty dochodzonej w sprawie kary umownej. Także z treści przedstawionej umowy nie daje się wyprowadzić wniosku, w oparciu o jakie kryteria i w jaki sposób ma być wyliczone odszkodowanie z tytułu naliczonych zniżek i bonifikat w realizowanej usłudze telekomunikacyjnej. Nie jest również wiadomym, czy roszczenie zmierzało do zniżki przyznanych ulg w abonamencie, czy też ulg dotyczących aparatu telefonicznego. Wartość ulgi przyznanej abonentowi winna wyraźnie być określona w odniesieniu do opłat wynikających z umowy. Jeśli ulga, którą uzyskał abonent, przyznana jest w odniesieniu do świadczeń płatnych okresowo, to wyliczenie wartości ulgi obejmować winno precyzyjnie i szczegółowo kwoty uzyskanego obniżenia świadczenia za okres, na który zawarto umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Tych zaś wymogów przedstawiona umowa nie spełnia.

Co więcej, pomimo zakreślenia terminu pełnomocnik powoda nie przedstawił dokumentu, obejmującego wypowiedzenie umowy, w wyniku czego brak jest możliwości ustalenia, w jakim okresie umowa łączyła operatora i abonenta. W konsekwencji, wobec sposobu obliczenia wysokości odszkodowania jako „wartości ulgi przyznanej abonentowi pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania” brak jest możliwości jakiegokolwiek weryfikacji poprawności wyliczeń odnośnie wysokości naliczonej pozwanemu „opłaty specjalnej”.

Brak złożenia pomimo wezwania przez stronę powodową dokumentu wypowiedzenia umowy powoduje niemożliwość oceny, czy w sprawie ziściły się warunki umowne obciążenia pozwanego karą umowną, to jest czy, kiedy, przez kogo i z jakiej przyczyny umowa została wypowiedziana. Te zaś braki w podstawie faktycznej obciążają powoda, co w wymiarze procesowym przekłada się na ocenę nieudowodnienia roszczenia (art. 232 k.p.c.).

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w pkt 2 sentencji.

O kosztach postępowania postanowiono po myśli art. 100 k.p.c. Powód w części uległ w procesie, utrzymując się ze swoimi żądaniami w 13,91 %. Z żądanej kwoty 4.287,17 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 marca 2015 roku do dnia zapłaty zasądzono na rzecz powoda kwotę 596,21 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 marca 2015 do dnia zapłaty.

Powód poniósł koszty wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika, ustanowionego z wyboru w wysokości 600,00 zł ustalonej stosownie do § 6 pkt 3 w zw. z § 4 ust. 1 rozporządzenia z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013r. poz. 490 t.j.), opłatę od pozwu w kwocie 54,00 zł, opłatę manipulacyjną oraz koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł. Łączne koszty procesu poniesione przez powoda wyniosły 671,68 zł, z czego pozwany winien ponieść stosownie do swej przegranej 13,91 % tych kosztów, to jest kwotę 53,73 zł. W ramach kosztów procesu nie uwzględniono uiszczonej uzupełniającej opłaty od pozwu, gdyż wobec braku podstaw do jej pobrania w świetle art. 505³⁷ § 1 k.p.c. podlega ona zwrotowi z urzędu na podstawie art. 80 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014 roku poz. 1025 t.j.).

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w pkt 3 sentencji.

Wobec częściowego uznania powództwa, wyrokowi w punkcie 1 z urzędu nadano rygor natychmiastowej wykonalności stosownie do art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c. w zakresie, w jakim pozwany uznał powództwo.

SSR/-/Beata Witkowska